

Oudere Marokkaan weer d

Marokkaanse mannen uit hun sociale isolement halen doe je niet in het koffiehuis. Je neemt ze mee naar buiten. Naar de haven, bijvoorbeeld. 'Anders ben je maar alleen. Je gaat naar de moskee en loopt wat over straat, maar dat is voor even.'

tekst MARIANNE LAMERS
foto's ROEL VAN LANEN

Even rust en tijd voor een gesprek tijdens een rit langs de overslaghavens van Ceres.

DE hele dag thuis zitten, dat is niet best. Wat moet je doen? De vrouw een beetje helpen, boodschappen doen, naar de moskee. De rest van de dag kun je niks doen. Dat is niet goed."

De 67-jarige Ahmed is één van de 35 Marokkaanse mannen uit Osdorp die vandaag meegaan op excursie naar de haven. Ahmed is niet zijn echte naam, dat vindt hij nergens voor nodig: "Ik ben geen belangrijk man, dus mijn naam is ook niet belangrijk."

Gemeentewerker was hij, tot hij twee jaar geleden met pensioen ging: "Ik heb geschouwd, gesnoeid en schillen opgehaald. Het was alleen maar werken, ik had nergens tijd voor. Nu heb ik meer tijd en ga ik drie dagen in de week naar Nederlandse les. De rest van de week is er niks. Het is moeilijk nu."

De excursie wordt georganiseerd door de Salon, een ontmoetingsplek in Activiteitencentrum Osdorp die mannelijke buurtbewoners – nu nog voornamelijk oudere Marokkaanse mannen, maar iedereen is welkom – uit hun isolement moet halen.

Meer dan de helft van de groep is van de eerste generatie Marokkanen, die in de jaren zestig als gastarbeider naar Nederland kwamen, vertelt Carla Bakhuis van de verantwoordelijke welzijnsorganisatie, Impuls. Ze zijn gepensioneerd of zijn najarenaan de lopende band versleten en afgekeurd. Bakhuis: "Deze mannen zijn op jonge leeftijd naar Nederland gehaald. Ze mochten hier werken, maar verder ook niks. Ze leerden geen Nederlands en maakten geen deel uit van de maatschappij. Zo zijn ze in een isolement geraakt."

Velen hebben volgens Bakhuis een negatief zelfbeeld en voelen zich niet gehoord: "Als je werkloos bent, wat is dan nog de positie in je gezin, in de samenleving? Deze mannen willen heel graag contact met anderen, alleen weten ze niet hoe." De Salon biedt hun taal- en computer-

VOOR NEDERLANDS LEREN HADDEN ZE NIET EENS TIJD

cursussen en voorlichting en advies over zaken als verzekering, belastingen en gezondheid. Ook worden activiteiten georganiseerd die voortkomen uit nieuwsgierigheid en interesse van de mannen zelf.

De haven is daar een voorbeeld van. Veel mannen zijn er nog nooit geweest en een klein groepje – wat

jonger – zou er graag aan de slag willen. Dat zou geen probleem moeten zijn. Werk te over, als we Peter Overbeek Bloem van Haven Amsterdam mogen geloven. Voorin de bus vertelt hij door een microfoon dat de haven hard groeit, maar ook snel vergrijsst. Nieuwe werknemers zijn dus van harte welkom. "De haven ligt tegen Nieuw West aan. Dat maakt u de buurman, dus het zou heel makkelijk moeten zijn voor u om hier te werken."

Welzijnswerker Youssef Yaghdhi vertaalt. Yaghdhi wordt door iedereen de drijvende kracht achter de Salon genoemd. Volgens Yaghdhi is vooral het vertrouwen erg belangrijk: "Veel mensen zijn dat in de loop der jaren kwijtgeraakt. Omdat ik zelf in Osdorp woon en veel mensen ken, vertrouwen ze mij wel. Stadsdeel Osdorp kon deze mensen nauwelijks bereiken en zelf

Uitleg in een autoterminal van transporteur Koopman Logistics Group.

Gemiste kansen

ERGENS halverwege de haventour, tussen de kolbergen, de autobedrijven en de graafmachines in, wordt de buschauffeur gevraagd de bus even te stoppen. Het loopt tegen enen en het is tijd om te bidden. Midden in het desolate havenlandschap voeren dertig mannen hun gebedsrituelen uit en hoor je heel even alleen de voorbidder zijn gebeden prevelen.

Abdelfattah Ahmed Salah (57) zit nog in de bus. Hij doet niet mee: "Ik ga thuis wel bidden." Zelf was Salah geen gastarbeider, maar door zijn werk voor Impuls en in zijn familie- en vriendenkring kent hij veel mensen die dat wel waren: "Ze voelen zich verlaten, maar het is hun eigen schuld dat ze nu zo geïsoleerd zijn."

"En die van de regering", voegt hij er aan toe. Salah maakt zich kwaad over het feit dat deze mannen nooit Nederlands is geleerd:

"Toen had niemand het erover, en nu dwingen ze mannen van zestig opeens weer naar school om de Nederlandse taal te leren. Dat hadden ze toen ook kunnen doen."

Ahmed Imrani is zo iemand. De 57-jarige Marokkaan kwam 32 jaar geleden naar Nederland en kwam te werken in een kippenslachterij. Sinds 1983 zit hij thuis; hij kreeg een auto ongeluk. Imrani vindt het jammer dat hij nooit goed Nederlands heeft geleerd: "Er werd ons toen ook niks aangeboden, maar dat hadden ze makkelijk kunnen doen. De regering liet ons aan ons lot over."

Hij heeft acht kinderen, die het volgens hem allemaal goed doen op school en in hun werk en met wie hij een goede band heeft. Zijn problemen deelt hij echter niet met ze: "Die hebben het allemaal druk met hun eigen dingen. Ik wil ze niet lastigvallen met problemen die ze toch niet begrijpen."